

ners opgavefordeling og selvfølgelig også dermed finansiering.

Derfor virker det helt håbløst at tage en ny diskussion om, hvem der skal betale hvad, når vi lige om lidt skal diskutere, hvem der skal stå for hvilke opgaver. Og samtidig er jo også hele evalueringsprocessen i gang, som socialministeren har nævnt.

På den baggrund kunne jeg sådan set gå ned nu og sige, at det var det. Men det vil jeg ikke, fordi vi i Socialdemokratiet faktisk også er bekymrede over de lange sagsbehandlingstider. Og vi håber meget, at dette er et udtryk for, at man er ved at indkøre en ny finansieringsmodel.

Det var også baggrunden for, at vi i sensommeren havde socialministeren i samråd for at få afklaret nogle af de mest absurde eksempler, f.eks. at en lille ændring i en borgers situation skulle føre til en helt ny omgang bureaukrati via en ny visitation eller problemer med at tilbyde akuttilbud. Det er jo ganske enkelt vanskeligheder, som vi synes, der var al mulig grund til at få ryddet af vejen hurtigst muligt, og det håber vi at vi har medvirket til.

Samtidig skal vi jo også her på Christiansborg holde tungen lige i munden. Når vi på den ene side kræver en grundig sagsbehandling med inddragelse af ekspertise i komplicerede sager, så skal vi passe på, at vi ikke bagefter kommer og siger, at den grundighed og den inddragelse af flere fagpersoner ikke må tage tid. Det, der er vigtigt, er, at borgeren får et tilbud, som er kvalificeret, og det synes vi nok, at vi i hvert fald skal huske på, at vi også har de modsat rettede krav fra selv samme sag.

Kvaliteten har nemlig i nogle tilfælde fået et løft, hvilket også fremgår af rapporten fra en række faggrupper inden for området, bl.a. Socialrådgiverforeningen og Socialpædagogernes Landsforening, som begge i sin tid var meget imod reformen. Men selv disse faggrupper kan altså i dag også pege på positive resultater, jo tak, også en masse vanskeligheder, men vi synes dog, det er værd at bemærke, at de også kan se noget positivt, herunder en øget faglighed. Virkeligheden er altså ikke sort-hvid, heller ikke i dette tilfælde.

Det er jo meget svært at vurdere, hvor meget af problemet med de lange sagsbehandlingstider som skyldes finansieringsmodellen, og hvor meget der skyldes, at der simpelt hen ikke er nogen penge, hverken i amter eller kommuner. Regeringens økonomiske spændetrøje giver selvfølgelig flere diskussioner krone for krone, og

samtidig har regeringen jo snydt landets kommuner for en udligningsreform, som jo også gør, at en række kommuner er meget, meget hårdt presset. Så det er også svært at se, hvor meget der skyldes hvad.

Afslutningsvis vil jeg blot påpege urimeligheden i at bruge Ribe Amt som eksemplet, der skal understøtte påstanden om, at amterne har meldt sig ud af store dele af det sociale område. Nogle politikere i Ribe Amt har været helt ualmindelig tungnemme og har i modsætning til andre amter ikke forstået øvelsen. Det er jo derfor, at vi i løbet af efteråret skal behandle en Lex Ribe Amt, hvor det simpelt hen bliver skåret ud i pap. Og derfor synes jeg måske ikke, at det er det bedste eksempel på amternes generelle opførsel på det her område.

Socialdemokratiet kan ikke støtte forslaget, men netop punktet omkring sagsbehandlingstider, og der er også andre vanskeligheder, er noget af det, vi allerede er og i høj grad vil være meget opmærksomme på, når evalueringsprocessen er overstået.

Pia Kristensen (DF):

Vi er sådan set enige med SF i, at denne her reform har udløst et bureaukratisk kaos. Det går igen som en rød tråd i de mange evalueringer.

I Dansk Folkeparti har vi lige fra starten været meget skeptiske over for grundtakstmodellen, og det er ikke med vores stemmer, den er blevet vedtaget. Vi forudså, at den tredelte finansieringsmodel ville blive utrolig ressourcekrævende og kompliceret.

Der er tale om et omfangsrigt kontrol- og administrationssystem, der har til formål at kontrollere, om amter og kommuner yder den omsorg, der skal til for at behandle de svageste grupper ordentligt.

Kl. 13.40

Reformen trådte i kraft den 1. januar 2002, og i løbet af de sidste måneder er det strømmet ind med evalueringer fra de regionale udviklingsråd.

Det viser sig, at reformen er administrativt tung og bureaukratisk. Den lægger beslag på sagsbehandlerens tid og øger ventetiden. Samtidig har den skabt en gråzone, hvor handicappede, psykisk syge og andre udsatte grupper havner mellem to stole på grund af tvister mellem amt og kommuner. Sager kastes frem og tilbage mellem amt og kommune, og hvis der mangler oplysninger i en sag, så starter sagen helt forfra.